

Šepetanje mravelj

Branko
Šomen

LAHKO JE BITI

Lahko je biti pesmi pesem
Težko je biti pesmi glas

Lahko je biti soncu sonce
Težko je biti soncu luč

Lahko je biti polju polje
Težko je biti polju klas

Lahko je biti morju morje
Težko je biti morju val

Lahko je biti smrti smrt
Težko je biti smrti človek

N. N.

Ti ne misli na smrt Jaz bom zate
Na jamo Kdo ve kje Skopano z lopato
Na polena ki te v kočijo odpeljejo v plamen
Na nič ki se seseda v pozabo

Ti ne misli na grob Mimo bom šel
In bom pogledal Kdo je bil Kdo je jokal
Kdo je prinesel venec Kdo s sabo praznino
Ti ne misli na to Ti kar mirno počivaj

Ti ne misli na krsto Sam bom odnesel
 Tvoje ostanke pod krošnjo spomina
 Ti ne misli na smrt Sam bom zate
 Odklenkal samo Odpel bele vence
 In stopil za tabo Da ti povem
 Življenje je živa smrt
 smrt je boljši del življenja

PESEM O PESMI

Tu nekje v bližini mora biti
 V ušesih sneg drobno pozvanja
 Beli veter lupi jabolko v ravnici
 Zima v zmrznjenem studencu sanja

Tu nekje v bližini mora biti
 Oči ima zaprte kot princesa
 Pod snegom že kali Pod snegom
 Na komolec se mi že obeša

Že jo čutim Z roko ponjo segam
 Takšna je kot mora biti
 V ušesih mi zveni In v špranjah tuli
 In hoče mi Ne vem zakaj Nekaj žalega storiti

Čutim v grlu jo še više Domotožno
 Mrak vrtinči se Življenje je na tanki niti
 To je konec Odslej bom tiho
 Kaj pa ona!?

Tu nekje v bližini mora biti

VSA NORA
JE BREZA (prva)

Videli smo jih Škrjankaste brazde
 Po njih se je razlila ržena moka tišine
 Sonce si je sleklo sramežljivo srajco
 Ostalo bo tam Dokler žetev ne mine

Kamorkoli pogledaš Je dišeča ravnica
 Kamorkoli ne pogledaš Je podoba enaka
 Vsa nora je breza K soncu se vzpenja
 Za njo zgubljena jata ptic koraka

Tu je še veter z nagubanim čelom
 Zorenje veseličnih trav v obcestnem jarku
 Videli smo jih Škrjankaste brazde
 Kako dišijo po smrtne dahu

Videli smo jih In to je dovolj
 Tudi mi lahko znorimo sredi polj

VSA NORA Za presličnim plotom sonce prhni
 JE BREZA (druga) Brezasta breza je nora od sreče
 Našla je veter dolg sedem pedi
 V otroškem objemu čez sebe ga meče

Potlej lovi ga Za njim se zaganja
 Z listjem šelestno ga skuša objeti
 S tal ga pobira Pred soncem zaklanja
 Na tuji koruzi z njim skuša živeti

Veter pa vleče brezo za lase
 Puli roke ji Rjava kolena
 Dokler se breza ne zdrzne Ne da se
 V polje razstrese svoja semena

Iz tega objema vetra in breze
 Iz tega semena vetra in breze

Smo mi in je domovina

TA MLIN Ta mlin na veter
 NA VETER Vedno pod drugim oblakom melje
 Solze sezone Sneg na vse svete Točo v gorica
 Ta mlin na veter

Kadar ne melje V klinu leti po žito
 V korčecu vode prepraži ravnodušnost
 Za hrastovo mizo povabi žuljavo dlan
 Lačna usta Slepo Katico

Kadar melje je svetlobna nedelja
Je zimska krajina in siti pogledi
Takrat moje misli plešejo sotiš
V molu igra violina pod slamnato streho

Ta mlin na veter je domovina
Kakor omet pada s stene otožen spomin
Očetova hiša se ne dviga v meglice
Namesto nje V klinu letijo sence
Lačnega otroštva

Po skorjico pšenične besede
V ta mlin na veter

SKRIVAŠ SE V SEBI

Skrivaš se v sebi
Polna črvojede kamene dobe
Prezrela v pasu kot šepetanje
Nabrekla kot lena poplava

Skrivaš se v sebi
Kadar gledaš na levo Zardevaš
Kadar obmolkneš Dežuje
Ko se oziraš Obstaneš

Skrivaš se v sebi
Polna črvojede kamene dobe
Če bodo iz tebe ulili zvon
Bodo iz mene glasove

Skrivaš se v sebi
S svojo zrelo barvo pepela
Če bodo iz tebe ulili kamen
Bodo iz mene pesek